

Zašto Srbija nema izlaz na more?

Koliko je politika velikih sila posebno V. Britanije, koliko uloga Vatikana, učinile da Srbi i Srbija nemaju izlaz na Jadransko more? Šta su na tom planu učinili komunisti sa Titom na čelu – a šta sami Srbi svojom pogrešnom politikom stalnih ustupaka i povlačenja?

Prvorazredna tragična tabu tema o nekada srpskoj Dalmaciji i srpskom Dubrovniku, čini okosnicu srpskih zabluda i bježanja od sebe. Da li su Hrvati sredinom 19. vijeka, za svoj književni jezik, preko Vuka Karadžića i Đure Daničića uzeli srpski jezik, za svoj književni jezik, koji im je poslužio za osvajanje, pretežno srpske Dalmacije, dijelova Bosne i Dubrovnika. Da li su se mogli s kajkavskim jezikom domoći Dalmacije i Dubrovnika? Koji su srpski političari i državnici odgovorni za najveći i najsramniji poraz svoga naroda na Balkanu, što danas Srbija nema izlaz na Jadransko more i što je izgubljen jedan najsrpskiji grad 18. i 19. vijeka, Dubrovnik. Razumljivo je, da je jugoslavensko komunistička historiografija gušila svaku pomisao o navedenim istinama, ali je neshvatljivo sadašnje poimanje prošlosti, posebno u našim istorijskim udžbenicima.

Zašto se i sada izbjegavaju istine? Zašto i poslije nepopravljivih godina i vjekova ne smijemo znati istine? Zašto se toliko skrivao od javnosti popis stanovništva u Dalmaciji, austrijskog statističara dr Adolfa Fikera, po kojem je u Dalmaciji 1857. godine živjelo 88,92% Srba (katolika, pravoslavaca i muhamedanaca), 10,84% Talijana i 0,24 Arnauta. Da su istorijske činjenice temeljito njegovane, a ne skrivane, od Hercegovaca, Dalmatinaca, Dubrovčana i ostalih na Balkanu, možda i ne bi bilo rata unutar iste krvi. Ne bi na čelu zločinaca u Prebilovcima bili bivši Srbi, konvertiti. Ako se otvoreno ne kaže šta se desilo, bude se svakojake slutnje, pa i one koje dokazuju da je srpskim političarima, kraja 19. i 20. vijeka ugrađen, pored anacionalnog i sindrom besmisla za svaku razumnu nacionalnu politiku. Da li su srpske vođe znale i znademo li mi danas, šta za jednu državu znači izlaz na more, ili jedan tradicionalni srpski grad Dubrovnik? Jadransko more, njegova sjeverozapadna balkanska obala je, u najmanju ruku, i srpska, i kroz vijekove na dohvat ruke, daleko najbrojnijem narodu Balkana ! Na tome ispitu su pali: srpska politika, vjera i dinastija. O tome se uporno čuti. Da li se ikada zapitamo, koliko ima zlonamjernih prljavština i neistina u našoj historiografiji? Nadajmo se, da su prošla vremena kada se moralo govoriti i pisati, da smo se zajedno doselili, da smo istovremeno imali svoje države i teritorije, a sve u ime Jugoslavije, jugoslavenstva, bratstva i jedinstva.

Nevjerojatno je, da najbrojniji narod na Balkanu (srpski narod), doživi takve gubitke i depresije u zemljama gdje je bio najbrojniji i najdržavotvorniji. Srbi su u 20. vijeku izgubili: Južnu Srbiju, Dalmaciju, Hercegovinu, Skadar, najsrpskiji grad 19. vijeka - Dubrovnik, dijelove Gorskog Kotara, Zapadnu Bosnu, Liku, Kordun, Baniju, Zapadnu i Istočnu Slavoniju, Baranju, Crnu Goru, Kosovo i Metohiju. Ali nisu samo to gubici srpskog naroda. S gubitkom teritorija i prirodnih bogatstava nestajao je i srpski narod. Srbija, nekadašnji Pijemont srpstva i slavenstva je dovela pod znak pitanja sebe i druge proređene Srbe oko sebe. Sve je to rezultat neimanja nacionalnog programa i nerazuma u bavljenju političkim poslovima i vizijama. Čudesno je, da Dalmacija (u kojoj nije bilo Hrvata do početka 20. vijeka), Dubrovnik (u kojem se nije znalo za Hrvate do 1. svjetskog rata), postanu hrvatske teritorije i gradovi. To je, u stvari, više nego uspješna politika koja je ostvarila takve rezultate.

Srbija je poslije pobjedonosnih ratova mijenjala ime države, zidala i stvorila druge države na svojim razvalinama. U tome rasulu Srbije i srpskog naroda, ne mogu se amnestirati, prije svih: kralj Aleksandar Karađorđević, jugoslavenstvo, komunizam Josipa Broza i njegovih srpskih anacionalista. Za posebnu su osudu oni koji su odbacili Srbe Dalmacije i Dubrovnika (katolike) i time ostali bez izlaza na Jadransko more. To nije samo nepravda i šteta. To je činjenica koja izaziva osude, prezire i sažaljenja prema srpskim političarima 20. vijeka. Da li su se protiv srpskog naroda urotile neke tajne sile unutar srpskog korpusa koje pritajeno djeluju? Da li je sve moralo ići najpogubnijom mogućom varijantom? Zašto su Srbi likvidirali i progonili najsrpskije kadrove u 19. i 20. vijeku? Taj unutrašnji usud i prokletstvo nestajanja Srba i Srbije je davno započeo i ne prestaje, da bi država Srbija, u bitkama za svoju i tuđu slobodu, krajem 20. vijeka postala radionicom za nastajanje novih nacija, država i na njenom etničkom prostoru, a zatim žrtvom agresije i državom bez državnih granica. Inercija gubitništva se posebno razgarala poslije srpskog napuštanja Srba Dubrovnika i Dalmacije. Ovo tekuće je, možda, i kazna Božja.

Niko se ne bi čudio, da je Dubrovnik u vjekovima porodice Gundulić pao pod nečiju vlast, jer srpske države tada i nije bilo, ali pasti u vremenima snažne srpske kneževine i kraljevine, pa i Kraljevine Jugoslavije? To je neoprostivo ! Da li se danas, bar neko u srpskom korpusu zapita za cijenu takvog gubitništva? Ova činjenica nije samo sramotna. Ona je bila i blagovremena opomena za budućnost, iz koje srpske vođe 20. i 21. vijeka nisu baš ništa naučile, pa su pustile niz vodu: Staru Srbiju, Republiku Srpsku Krajinu (Sjevernu Dalmaciju, Liku, Kordun Baniju, Slavoniju i Baranju), Kosovo i Metohiju, Crnu Goru, Bosansku Krajinu, pa i Republiku Srpsku. Zašto se čuditi novim gubicima srpskih krajeva u Hrvatskoj, Bosni, Crnoj Gori i Srbiji? Srpska rijeka je ostala bez svojih vjekovnih pritoka, bez snage, pa usahnjuje i nestaje. Neki tekući detalji nas opominju, da proces rasturanja Srbije nije završen.

Usud Srba na zapadu se nastavlja. Zvaničnu Srbiju ne muči taj problem. Na početku smo novog talasa srpskog osipanja - nestajanja i konvertitskog sindroma. Nebriga matice je toliko očita, da je izazivala i izaziva žal, revolt i inat kod Srba: Dalmacije, Dubrovnika, Bosne i Srba Krajišnika. Sve više se kod Srba na zapadu osjeća i provodi ideja pokatoličenja i prihvatanja hrvatstva iz nužde, baš onako kako se to prije 100 godina događalo u Dalmaciji i Dubrovniku. Opet se radi o biološkom opstanku. Drugi izlaz ne postoji, jer je Srbija, kao nikada ranije, u čudesnom samosatiranju kroz čitav period 20. i 1. deceniji dvadeset prvog vijeka. U takvim uslovima je od pripadnika srpskog naroda stvarala i stvara najžešće neprijatelje srpstva i Srbije, a sve to zbog „bola bez prebola“ jer srbijanska politika ne može zamisliti život bez Hrvata, Slovenaca i drugih novorođenih etnikusa na Balkanu. Političari Srbije nastavljaju praksu svojih prethodnika, da na koljenima ostvare ljubav onih kojima su nešto ranije na dlanu podarili nacionalne države, a ovi i ne sanjaju o novom zajedništvu. Nastupila su vremena da su Srbi u Srbiji u pravnoj poziciji manjine(pred sudovima, stanovanju, zapošljavanju, socijalnim pravima, u medijima, TV igrama i zabavnim programima) U Vojvodini se najčešće i ne govori o srpskom narodu, nego o srpskoj zajednici, a na Kosovu i u Crnoj Gori o srpskoj manjini. U uslovima samooptuživanja srpstva i Srbije za genocid, politika Srbije stvara gađenje kod zapadnih Srba koji su u tri protekla rata proživjeli čudesne genocidne pohode NDH i Republike Hrvatske (Jasenovac, Jadovno, Prebilovci, Glinsku crkvu, Sadilovac, Kolarić kod Vojnića. Petrovu goru, Kozaru, Divoselo, Derezu, Sloboštinu, Pakračku Poljanu, Marino Selo, Vukovar, Gospić, Međuriječje Krke i Čikole, Divoselo, Ravne Kotare, zločin Grahovljani u Slavoniji, Sisak,

„Bljesak“, „Oluju“ i stotine drugih masovnih stratišta srpskog naroda. Treba tražiti od svakog živućeg Srbina da upozna zbilje navedenih zločina, pa da onda trasira svoj životni put. Začudjuće je koliko su: jugoslavenstvo i komunizam isprali srpske mozgove, da su ih neutralisali za bilo kakvu borbu i nacionalni opstanak. I pored svega proživljenog mnogi Srbi na zapadu su shvatili, da moraju napustiti svoj Stakleni štap i da bilo kakav oslonac traže na strani svojih tradicionalnih progonitelja, da se prepuste neželjenoj sudbini i da maksimalno, kao ranije razvijaju samoubilačku tradiciju konvertitstva i mržnje prema ranijim nestvarnim snovima, koji su (istorija je to potvrdila) nesagledivo opasni za budućnost srpstva i Srbije. Nekadašnje pritoke Srbije mijenjaju svoje tokove, ne u Srbiju nego protiv nje. Na žalost, sve bliže smo ostvarenju naslova jedne knjige, čiji su autori poznate svjetske ličnosti: „Srbija mora umreti“

Nova vremena nas neće pitati, šta smo radili, nego šta smo učinili za svoj narod i srpsku državu. Srbija se i dalje odriče mnoštva srpskih prava i interesa. Ona ne postavlja pitanje kolika je vrijednost imovine protjeranih Srba iz Hrvatske, sada državljana Srbije? To je čudesan i neobjašnjiv muk, a radi se (niko neće da izračuna) o desetinama ili stotinama milijardi Evra. Ona ne traži od Hrvatske ljetovališta i hotele srpskih firmi na Jadranskom moru. Ne traži realizaciju Sporazuma o sukcesiji, gdje su zarobljena ogromna sredstva države i građana Srbije. Ovo stanje nas podsjeća na davnu izjavu Vojislava Lubarde: „Sine, ako ikada moradneš s onu stranu Drine, znaj da dobra biti neće. Nemaju ga oni ni za sebe, a kamo li za druge“.

Sve je počelo, kada je veći dio srpske inteligencije zapljusnuo talas jugoslavenstva, pa je podržala stav Skupštine Kraljevine Srbije od 7. decembra 1914. godine, da je ratni cilj: „oslobođenje i ujedinjenje sve naše neslobodne braće Srba, Hrvata i Slovenaca.“ Tada su položeni temelji čudesne srpske samouništavajuće ideologije, koja je sprečavala kvalitetna i dugoročna rješavanja srpskog pitanja na balkanskim prostorima. Ta ideološka i nacionalna pogibelj će se snažno manifestirati već u drugoj godini Prvog svjetskog rata, oko nepotpisivanja Londonskog pakta (kojeg su Srbi odbili radi spasavanja Hrvata i Slovenaca). Da je potpisan, možda bi Srbija danas imala u svome posijedu 2/3 obale i ostrva Jadranskog mora. Odbijanjem Londonskog pakta, Srbija je u Italiji dobila zakletog neprijatelja, a na sebe navukla AUM i Njemačku s još većom žestinom. To je i Italija tražila od njih.

Srbija je poslije pobjedonosnog, pravednog i oslobodilačkog rata, slavljena u čitavom svijetu. Ona se morala braniti i dokazivati kod onih koji su ratovali na drugoj strani i zbog kojih je odustajala od srpskih nacionalnih interesa. Nikola Pašić je 1923. godine otkrio šta je Srbija dobivala Londonskim paktom, da bi Srbiju prikazao stvarnim prijateljem Hrvata i Slovenaca: „da mi nismo želeli da budemo braća i zajedno... onda bi pristali kad su nam u toku rata hteli dati Slavoniju, Srem, Vojvodinu, celu Bosnu i Hercegovinu, Dalmaciju do blizu Šibenika. Sve je to ponuđeno Srbima“. Srbiji je nuđena i podjela Albanije, kojom bi ona dobila sjeverne predjele i Skadar. Jedan od najpoznatijih srpskih demokrata onog vremena, Božo Marković je u toku Drugog svjetskog rata zastupao politiku srpskog podaništva i (pod svaku cijenu) zajedništva. U jeku najsvirepijih zločina nad srpskim narodom, na večeri kod episkopa Dionisija je „zapenušano podviknuo kako Srbi moraju sa Hrvatima, pa makar pobili još 300.000 Srba“. Kod ovakvih izjava svaki razum staje, s pitanjem: Šta se to desilo i dešava s narodom i vođama kojima po imenu i osjećanju pripadamo? Istoričari, psiholozi i psihijatri, do sada nisu pronašli adekvatan izraz za takvo ponašanje neke nacionalne politike. U svim varijantama ona je: izdajnička, bolesna, tragična i zločinačka

po stravičnim posljedicama u 20. vijeku. Pamteći Srbe iz Prvog svjetskog rata, Adolf Hitler je gledao na njih kao na žilav i državotvoran narod, te da sve ono što dolazi iz Beograda znači opasnost. Njegov diplomata, privrednik, izaslanik i stručnjak za balkanska pitanja Herman Nojbaheer je uspoređivao Srbe s drugima i tvrdio da: superiornu državotvornu snagu ispoljava ponajviše srpski narod, kojeg je uspoređivao s osvetoljubivim Hrvatima, neuništivim Albancima, mekanim Rumunima i prevrtljivim Bugarima.

Hodajući stranputicom, u drugom smjeru istorijske i nacionalne logike, Srbija je već u Prvom svjetskom ratu počela, naročito preko Jugoslavenskog odbora, topiti sve svoje znamenje, krv svojih seljaka, junaštva i umijeća u komandovanju svojih vojvoda i ratnika. Sve manje se moglo spominjati, u ime zajedništva, junaštvo srpske vojske: na Kolubari, u Mačvi, na Drini, Bregalnici i Kajmakčalanu. Srpske političke vođe i dinastiju Karađorđevića je omađijalo bratstvo i jugoslavenstvo, a jugoslavenstvo i komunizam su (to je vrijeme potvrdilo), najveći grobari srpskog naroda i srpske države. Anonimni autor, potpisan s inicijalima Đ.J.K, piše 1986. godine: „Naša ekskurzija na stranputicu jugoslovenstva donela nam je propast današnjice, goru od Kosova. Zajednica sa Hrvatima i Slovencima sahranjena je za svakog normalnog. U bliskoj budućnosti mi ćemo se naći u situaciji da, posle pada komunizma, obeležavamo granice srpske države i izgrađujemo sve ponovo, baš iz osnova, a iz hrpe ruševina, koje će nam jedino ostati. To nam neizbežno predstoji i ne bi to trebalo da dočekamo nesložni i nesređeni i u ma kakvoj sumnji u apsolutnu mogućnost zajedničke države sa Hrvatima i Slovencima, čak i kada bi to oni hteli uz naš kriminalno odvrtni zaborav zala s genocidom na vrhu. Srećom, Hrvati i ne pomišljaju na zajednicu sa Srbima, pa bi bar i to trebalo da osvesti i poslednjeg maloumnika“.

Dalmacija se u toku Drugog svjetskog rata priklanjala Jugoslaviji, a ne Hrvatskoj, što je posebno smetalo Andriju Hebranga i Ivana Krajačića. U njoj se još uvijek osjećala snažna pripadnost srpskom narodu. Hebrang je reagirao pred Edvardom Kardeljom 1944. godine: „Ili vi uzmete Dalmaciju (mislio je na CKKPJ), ili je dajte nama. Tako dalje ne možemo ići“.

Istorijska je zagonetka, kako su Hrvati poslije aktivnog učešća na strani poraženih sila, u dva svjetska krvava rata, uspjeli sjesti za zajednički sto s pobjednicima i oba puta proširiti svoju vlast na tuđim teritorijama? Dobili su poslije Prvog svjetskog rata Dubrovnik, Dalmaciju i Hercegovinu, a poslije Drugog svjetskog rata (poslije nečuvanih oblika genocida) vlast su proširili na Istru, koja nikada nije bila hrvatska, na Baranju i dijelove Srema, gdje su imali vlast samo u vrijeme zločinačke fašističke Hrvatske. Učvrstili su vlast u Dubrovniku, dijelovima Hercegovine i Dalmacije. To je izuzetno političko umijeće, koje se moglo ostvariti samo uz jugoslavenstvo kralja Aleksandra i kasnije uz antisrpsku politiku državničku i komunističku diktatorsku poziciju Hrvata, Josipa Broza. Za kralja Aleksandra ništa nisu značile riječi Antonija Stražičića i Ivana Dum Stojanovića: „Po istoriji mi smo čisto Srbi. Krv u srpskim žilama, koje su rađale i odnjihavale se u susjednim srpskim zemljama, prelila se preko brda, ovamo do zidina grada Dubrovnika, ta krv još vri u kolijevki Ivana Gundulića.“ Ivan Dum Stojanović je pisao: „Srbin sam po porijeklu i po čuvstvu, katolička crkva mi to ne brani jer je ona univerzalna, kršćanstvo me uči da ljubim bližnjega, pa ko mi je bliži od srpskoga naroda“ I Stijepo Kobasica je pisao: „ Kad god se govori o katoličkim Srbima, odmah se pomisli na starodrevni Dubrovnik, tu najveću oazu srpske kulture do pred uranak 19. vijeka“.

Poslije Drugog svjetskog rata, nova jugoslavenska država je svim ideološkim i praktičnim postupcima nastojala udaljiti dubrovačke Srbe katolike od srpstva i Srbije, kako bi za sva vremena sprečila srpski utjecaj u Dubrovniku i Dalmaciji. Za njima su pošli i brojni kulturni i naučni radnici. To su mnogi motivisali opasnošću od velikosrpske hegemonije. U tome se posebno isticao komunistički lider Josip Broz. Namjerno su gurane srpske fabrike i druge firme da ulažu na Jadranskom moru, znajući da će to jednoga dana ostati u Hrvatskoj.

Unatoč svim pritiscima, s pozicija Hrvatske i Jugoslavije, u Dalmaciji i Dubrovniku se osjećao srpski duh i simpatije prema Srbiji i Jugoslaviji. Neko je smišljao nove zakulisne antisrpske zavjere. Trebalo je još više razdvojiti Dubrovnik i Dalmaciju od srpstva i Srbije. Neko je na nivou umiruće Jugoslavije, ili iz drugih svjetskih geopolitičkih struktura, smislio još jednu gadost: bombardovanje Dubrovnika u posljednjem ratnom vihoru. Sve je pripisano srpstvu i Srbiji. Niko nije govorio da JNA, vojska Jugoslavije šalje granate na Dubrovnik, nego da to rade Srbi. Bombardovala je srpski Dubrovnik ona ista ideologija i vojna sila koja je prije pola vijeka nasiljem razdvojila Srbe katolike Dubrovnika od Srba pravoslavaca njegova okruženja. Granate su dolazile iz dubrovačkog zaleđa, iz onih pravaca od kuda je srpski Dubrovnik kroz vijekove oplodivan novim i umnim ljudima. To su staze kojima je u Dubrovnik došla i srpska porodica velikana nauke Ruđera Boškovića i stotina drugih vrljih Dubrovčana. U novim stravičnim vremenima jugoslavenstvo je produžilo svoju ideološku osnovicu - ideju o zatiranju bilo kavih veza Dubrovnika i Srbije. U Srbiji se niko ne usudi postaviti pitanje Jadranskog mora i ostrva u njemu. To jedino pokreće Slovenac, Zmago Jelinčić Plemeniti, tvrdeći da Italija nije predala Jadran i ostrva Hrvatskoj, već SFRJ. On traži „da se jadranska obala i otoci podele na sve države, naslednice SFRJ (oko 1000 otoka). Hrvatska nikad (pravno) nije imala u posedu jadransku obalu... Italija, posle Drugog svetskog rata je bila primorana da , na ime ratne štete ustupi Jugoslaviji Istru, Zadar i otoke“

Odvajanje Dubrovnika i srpskog zaleđa od Srbije i srpskog naroda može se podijeliti u nekoliko faza:

- Proces je počeo poslije austrijske okupacije Dalmacije i Dubrovnika, da bi ova faza kulminirala 1899. godine smjenjivanjem posljednjeg Srbina: Gondole Gundulić Frane s položaja gradonačelnika u Dubrovniku i postavljanjem prvog Hrvata na tu funkciju.

- Druga faza počinje 1900. godine, kada je Katolički kongres u Zagrebu usvojio Odluku da svi katolici trebaju biti Hrvati, a pravoslavci Srbi. Ovaj stav Katoličke crkve je indirektno podržala srpska strana, u smislu i porukama Zadarske rezolucije 1905. godine. Tada su predstavnici srpskog naroda Dalmacije za račun papirnate Rezolucije o ravnopravnosti s Hrvatima, dali hrvatskoj strani pravo na Dalmaciju i Dubrovnik,

- Treća faza se odvijala u toku Prvog svjetskog rata, kada je Austrija ognjem i mačem u Dalmaciji i Dubrovniku uništavala sve što je srpsko. Srbi katolici, intelektualci, trgovci i crkveni dostojanstvenici, koji su za sebe govorili da su Srbi, punili su zatvore i bili mučeni i maltretirani.

- Četvrta faza je tekla paralelno s trećom, ali i poslije nje, vezana za nepotpisivanje Londonskog ugovora

1915. godine i za kralja Aleksandra, njegovo primanje Hrvata u krug naroda i država pobjednica, poslije srpskog pobjedonosnog rata i nepokazivanje nikakvog interesa za srpski narod u Dalmaciji i Dubrovniku. U ovoj fazi se desilo i osnivanje Banovine Hrvatske (26. avgusta 1939.), kada je u njen sastav, pored Savske banovine ušla i ranija Primorska banovina (Dalmacija), kao i neki srezovi: Dubrovnik, Šid, Ilok, Brčko, Gradačac, Derventa, Travnik i Fojnica. Hrvati su tada prvi put državnopravno dobili garanciju za polaganje prava na Dalmaciju i Dubrovnik, iako ovaj Sporazum s hrvatskom stranom nije ratifikovala Narodna skupština Kraljevine Jugoslavije.

- Peta faza se odvijala u toku Drugog svjetskog rata, kada je hrvatska vojska u Dalmaciji i Hercegovini doslovno uništavala sve što je srpsko. Teški zločini nad srpskim narodom su počinjeni u Hercegovini, a vinovnici su uglavnom bili nekadašnji Srbi, koji su s vremenom primili katoličku vjeru, (odbačeni od srpske strane iz Beograda), pa se kriza identiteta i inat, preko otvorene podrške katoličke crkve pretvaraju u, do tada nezapamćeno zločinstvo.

Taj proces je nastavila KPJ, u ratu i poslije njega. Sve srpsko – srpske veze su pokidane između Beograda i Dubrovnika, kojeg su u 19. vijeku nazivali „Srpska Sparta“.

- Šesta faza se dešavala u toku raspada Druge Jugoslavije, kada je Jugoslavija granatirala grad Dubrovnik, što se teško dojmilo kod Srba Dubrovčana, jer je propaganda sve pripisivala Srbiji i srpskom narodu.

(Anonimni autor)